

Když scházím po krátkém kamenném schodišti, podlamují se mi kolena.

Tato hluboko pod povrchem země ukrytá jeskynní komnata byla ušetřena hněvu ledových obrů, kteří před dvěma měsíci zpustošili Caelderu. Zatímco ze zbytku města je hromada skla a trosky – střechy se propadly pod mohutnými balvany, které padaly jako déšť, okna obchodů rozbili násadami seker, sloupy fasád se rozpadly na prach – ale trůnní sál vypadá přesně tak, jak si ho pamatuju. Je z tmavého kamene z čisté ztuhlé lávy, jako žilkami protkaný červenou barvou. Mohutné sloupy podpírají vysoký strop a nedaleko planou ohně. Plameny, vystupující z prohlubní v zemi, lemují podlahy po obvodu a táhnou se až k zadní stěně.

Ale nejsou tu žádní lidé.

V noci během oslav Fyremas se diváci tísnili uvnitř namačkaní jeden na druhého a snažili se získat co nejlepší výhled na ceremoniál dobíjení obranných stěn. Teď je ještě prázdnější než kdysi rušné obchody na Hlavní ulici. Mé kroky se zde rozléhají jako rány z děla, když kráčím nablýskanou uličkou, která rozděljuje místnost na dvě poloviny.

Na vyvýšeném prostoru je prázdný vladařský stolec, na němž za své vlády sedávala královna Vanora. Na někoho, kdo vládl tak dlouho a s takovou okázalostí, byl její odchod z tohoto světa rozhodně fádní. Byla rozdracena pod troskami ve svém pozlaceném tanečním sále jako tolik dalších lidí a poté shořela na popel po boku svých obyčejných poddaných na hromadné hranici, kterou postavili za hradbami města týden po té vřavě.

Kdyby tam byla a viděla to jako svědek, prskala by vztekem a ponížením, protože bylo zřejmé, že bude poslední rozloučení sdílet společně s davy. Nezazní žádné tesklivé tóny trubek jen a jen na její počest ani

nikdo nepronese smuteční řeč na její památku. Nikdo sem nepoloží vzácné květiny ani nezadá zakázky na její velkolepé portréty. V dnešní době nikdo o takové oslavy nestojí.

Ani pro mrtvou královnu.

Přejeďu pohledem k masivnímu kovovému trůnu uprostřed vyvýšeného prostranství. I ten je prázdný. I když jsem ho tam mohla stěží očekávat. Pochybuju, že by zde nový panovník Dyvedu strávil v posledních týdnech sezením víc než pár minut – a pokud by tu byl, rozhodně by ten čas netrávil ve zdobeném slavnostním křesle.

Obejdu prostranství a přiblížím se k zadní stěně jeskyně. Je tu ještě větší horko z těch plamenů, které šlehaají vysoko a hladově se olizují, jsem tak blízko zdroje magie, která zde rezonuje v neutuchajícím rytmu. Jedna část zdi mírně vyčnívá a skrývá starou důlní šachtu, která slouží jako výtah. Položím dlaň na teplý kámen, kde je na povrchu vyryt zvláštní vzor – je to symbol vytesaný do kamene dávným mágem. K jeho spuštění stačí jediný záchvěv magie. Mezi prsty mi proniká ohnivá záře a panel na podlaze se pode mnou začne rychle pohybovat.

Během těch posledních několika měsíců jsem si začala zvykat na používání sítě výtahů v Caeldeře, ale pořád to není příjemný pocit. Mé vrozené sklony ke klaustrofobii se probouzí pokaždé, když se ocitnu pod zemským povrchem. I teď, když stoupám důlní šachtou, toužím po úniku. Touha po čerstvém vzduchu, po slunečním světle a obloze nad hlavou mi svírá hrdlo ostrými drápy.

Výtah se s trhnutím zastaví, až jsem sebou škusnu. Z uzavřeného prostoru s výhledem na trůn vyjdu do menšího prostoru hluboko pod ním a cítím, jak mi